

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **P.**, so sídlom v B., zastúpenej advokátskou kanceláriou F., so sídlom v B., proti povinnému **M. H.**, bývajúcemu v B., o **vymoženie 1 133,90 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod sp. zn. 4 Er 14/2009, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 15. januára 2013 sp. zn. 17 CoE 257/2012, takto

r o z h o d o l :

Návrh na prerušenie dovolacieho konania **z a m i e t a .**

Dovolanie **o d m i e t a .**

Povinnému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bánovce nad Bebravou poveril súdneho exekútora, aby vykonal exekúciu na základe rozhodcovského rozsudku z 1. októbra 2008 sp. zn. S. Stáleho rozhodcovského súdu, ktorý zriadila S. (ďalej len „označený rozhodcovský rozsudok“).

Uznesením zo 14. septembra 2012 č. k. 4 Er 14/2009-54 Okresný súd Bánovce nad Bebravou zastavil exekúciu v časti o vymoženie istiny 634,67 € s úrokom z omeškania vo výške 0,25 % denne a v časti o vymoženie úroku z omeškania prevyšujúceho 8,5 % ročne zo sumy 489,28 € od 20. júna 2008 do zaplatenia s poukazom na uznesenie Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. k. 4 Er 14/2009-30 z 18. januára 2010, ktorým súd vyhovel námietkam povinného proti exekúcii v časti o vymoženie istiny 634,67 € s úrokom

z omeškania vo výške 0,25 % denne a v časti o vymoženie úroku z omeškania prevyšujúceho 8,5 % ročne zo sumy 489,28 € od 20. júna 2008 do zaplataenia. Okresný súd v tejto časti poukázal na ust. § 50 ods. 5 Exekučného poriadku, podľa ktorého ak je rozhodnutie, ktorým sa námietkam vyhovel, právoplatné, súd exekúciu zastaví. Ďalšími výrokmi okresný súd exekúciu zastavil, vstup Združenia na ochranu finančného spotrebiteľa .O.O. do konania ako vedľajšieho účastníka nepripustil, návrh Združenia na ochranu finančného spotrebiteľa .O.O., na vylúčenie súdneho exekútora JUDr. R. K., doručený Okresnému súdu Bánovce nad Bebravou 16. augusta 2011 zamietol a rovnako zamietol aj návrh Združenia na ochranu finančného spotrebiteľa .O. na zastavenie exekúcie zo 16. augusta 2011. V odôvodnení uviedol, že oprávnená ako dodávateľ a povinný ako spotrebiteľ uzavreli 1. apríla 2008 Zmluvu o úvere (vo formulárovej podobe), ktorá má povahu spotrebiteľskej zmluvy s poukazom na znenie § 52 a nasl. OZ. Súčasťou zmluvy o úvere sú aj Všeobecné podmienky poskytnutia úveru, ktoré v článku 17. upravujú rozhodcovskú doložku, v zmysle ktorej všetky spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy o úvere budú riešené pred určeným stálym rozhodcovským súdom, ak žalobu podá žalujúca strana. Okresný súd ďalej konštatoval, že dojednanie takejto rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskej zmluve je neprijateľnou podmienkou, ktorá je v zmysle § 53 ods. 5 OZ neplatná. Na základe uvedeného okresný súd exekúciu v zmysle ustanovenia § 57 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s ustanovením § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. zastavil. V ďalšom okresný súd uviedol, že združenie na ochranu finančného spotrebiteľa .O. sa návrhom podaným na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou zo 16. augusta 2011 domáhalo zastavenia exekúcie pre jej neprípustnosť a vylúčenia súdneho exekútora pre jeho zaujatosť. S poukazom na ust. § 93 O.s.p. a § 37 ods. 1 Exekučného poriadku okresný súd nepripustil do konania ako vedľajšieho účastníka Združenie na ochranu finančného spotrebiteľa .O., nakoľko v zmysle Exekučného poriadku mu nie je priznaná možnosť byť účastníkom konania, keďže Exekučný poriadok striktnie vymedzuje účastníkov konania už uvedeným ustanovením § 37 Exekučného poriadku. Návrh Združenia na ochranu finančného spotrebiteľa .O. na vylúčenie súdneho exekútora ako aj jeho návrh na zastavenie exekúcie súd zamietol s poukazom na ustanovenie § 30 Exekučného poriadku, keď uvedené združenie nie je účastníkom konania, a teda nie je oprávnené na podanie takýchto návrhov.

Uznesenie Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo 14. septembra 2012 č.k. 4 Er 14/2009-54 napadla oprávnená odvolaním, v ktorom navrhla aj prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Na odvolanie oprávnenej Krajský súd v Trenčíne uznesením z 15. januára 2013 sp. zn. 17 CoE 257/2012 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku II., ktorým súd prvého stupňa exekúciu zastavil, potvrdil ako vecne správne (§ 219 ods. 1 O.s.p.). V ďalšom výroku návrh oprávnenej na presušenie konania zamietol. V odôvodnení uviedol, že predmetná zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou podľa ustanovení OZ. Ďalej uviedol, že súd prvého stupňa vyvodil správny záver o tom, že zmluvná podmienka (rozhodcovská doložka) v štandardnej formulárovej zmluve alebo vo všeobecných obchodných podmienkach inkorporovaných do takejto zmluvy, ktorá nebola spotrebiteľom individuálne dojednaná a ktorá vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil v rozhodcovskom konaní, bráni tomu, aby na základe nej vydaný rozhodcovský rozsudok na návrh dodávateľa mohol byť exekučným titulom. O takúto zmluvnú podmienku pritom ide aj vtedy, ak spotrebiteľ podľa nej má možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a štátnym súdom, ale ak by sa podľa takejto doložky začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa, spotrebiteľ by bol nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu, alebo podať návrh na štátnom súde, ak by chcel zabrániť rozhodcovskému konaniu tak, ako tomu bolo v tomto prípade. Odvolací súd na základe uvedených dôvodov uznesenie okresného súdu v napadnutom výroku potvrdil ako vecne správne. V závere tohto rozhodnutia odvolací súd k návrhu oprávnenej na prerušenie konania uviedol, že podľa ust. § 36 ods. 5 Exekučného poriadku ak osobitný zákon neustanovuje inak, exekučné konanie nemožno prerušiť, nemožno odpustiť zmeškanie lehôt a po skončení exekučného konania nemožno podať návrh na obnovu exekučného konania. V zmysle cit. zákonného ustanovenia nebolo možné návrhu oprávnenej na prerušenie konania, ktorý oprávnená (právny zástupca Fridrich Paľko, s.r.o.) v odvolaní predložila vyhovieť, a preto odvolací súd tento návrh zamietol. Pre doplnenie odvolací súd uvádza, že výroky III., IV. a V. uznesenia z vyplývajúceho obsahu odvolania odvolaním napadnuté neboli, a preto v tejto časti nadobudli právoplatnosť a nie sú dotknuté týmto rozhodnutím. Rovnako aj výrok I. predmetného rozhodnutia nadobudol právoplatnosť, pretože proti nemu nie je prípustné odvolanie v zmysle ust. § 50 ods. 5 Exekučného poriadku.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 15. januára 2013 sp. zn. 17 CoE 257/2012 podala oprávnená dovolanie z 5. marca 2013, ktoré doplnila podaním zo 16. júla 2013 označeným ako „Doplnenie dovolania o právnu argumentáciu – porušenie práva EÚ a interpretácie práva EÚ Súdnym dvorom EÚ“, v ktorom uviedla, že súdy: rozhodli „nad rámec zverenej právomoci“ (§ 237 písm. a/ O.s.p.), lebo nesprávne interpretovali § 44 ods. 2 Exekučného poriadku a § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom

konaní (ďalej len „zákon č. 244/2002 Z.z.“); konali vo veci, v ktorej sa už právoplatne rozhodlo (§ 237 písm. d/ O.s.p.), lebo vykonateľnosť označeného rozhodcovského rozsudku už bola právoplatne posúdená tým, že exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie; rozhodovali napriek tomu, že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný (§ 237 písm. e/ O.s.p.); oprávnenej odňali možnosť konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) tým, že s ňou nekomunikovali o jej právnych a skutkových návrhoch, nevzali na zreteľ jej námietky proti prejednaniu veci, konali bez nariadenia pojednávania a dokazovania a nerešpektovali jej právo, aby jej právna vec bola „vnútroštátnym súdom rozhodovaná na základe správneho a adekvátneho právneho základu, súčasťou ktorého je po vstupe Slovenskej republiky do EÚ aj výklad práva EÚ“; sa v konaní dopustili inej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), lebo nesprávne zistili skutkový stav a nevykonali dokazovanie; napadnuté rozhodnutie založili na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), základom ktorého je nesprávna aplikácia a interpretácia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z.z., § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka a tiež Smernice. Oprávnená ďalej namietla, že súdy oboch stupňov nevytýčili vo veci ústne pojednávanie aj keď tak boli podľa zákona povinné urobiť (ustanovenie § 57 ods. 5 Exekučného poriadku). Tvrdila, že slovenské znenie ustanovenia čl. 3 ods. 3 bod 1. písm. q/ Smernice Rady 93/13/EHS je nesprávne. Poukázala na judikatúru Súdneho dvora EÚ, Spolkového súdneho dvora, Ústavného súdu Českej republiky ako aj na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave. Namietala nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí súdov nižšieho stupňa. Z týchto dôvodov oprávnená žiadala, aby dovolací súd zrušil napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a tiež ním potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie; zároveň žiadala, aby dovolacie konanie bolo prerušené podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. a dovolací súd aby Súdnemu dvoru Európskej únie predložil prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikovala v podanom dovolaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas oprávnená zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či je dôvodný jej návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

K podobnému návrhu oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých

tá istá oprávnená vystupovala v procesnom postavení dovolateľky. Ako príklad uvádza najvyšší súd rozhodnutia z 30. apríla 2013 sp. zn. 2 ECdo 16/2013, z 24. mája 2013 sp. zn. 2 ECdo 90/2013, z 26. júna 2013 sp. zn. 2 ECdo 20/2013, 2 Cdo 83/2013, 2 Cdo 49/2013 a z 26. júla 2013 sp. zn. 2 ECdo 63/2013, na ktoré v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci, pre účely ktorej opakuje, že Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a/ výkladu zmlúv; b/ platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie. Pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p., má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania.

V danej veci sa síce v dovolaní napadnutých rozhodnutiach spomína aj Smernica, z určujúceho hľadiska išlo ale zo strany súdov nižších stupňov o aplikáciu a interpretáciu vnútroštátnych právnych predpisov (Občianskeho zákonníka a Exekučného poriadku). Dovolací súd vzhľadom na to nedôvodný návrh na prerušenie konania zamietol.

V ďalšom dovolací súd bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či oprávnenou podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., dovolateľkou napadnuté uznesenie ale nevykazuje znaky žiadneho z nich. Dovolanie oprávnenej preto podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Oprávnená procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/, c/ a g/ O.s.p. netvrdila a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

K obsahovo rovnakým námietkam oprávnenej, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť jej dovolania podaného v preskúmvanej veci, sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých tá istá oprávnená vystupovala v procesnom postavení dovolateľky. Ako príklad uvádza najvyšší súd rozhodnutia z 28. februára 2013 sp. zn. 2 Cdo 17/2013, z 30. apríla 2013 sp. zn. 2 ECdo 16/2013, z 24. mája 2013 sp. zn. 2 ECdo 90/2013, z 26. júna 2013 sp. zn. 2 Cdo 7/2013, z 26. júla 2013 sp. zn. 2 ECdo 63/2013 a konštatuje, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach, sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku najvyšší súd konštatoval, že :

Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O.s.p.) je daná iba ak súd rozhodol vo veci, o ktorej nemal rozhodnúť; rozhodovanie súdov v exekučných veciach ale vyplýva priamo zo zákona (vid' napríklad § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 Exekučného poriadku).

Vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, nie je rozhodnutím o veci samej, a preto nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle § 237 písm. d/ O.s.p. (vid' aj rozhodnutie najvyššieho súdu z 1. februára 2012 sp. zn. 5 Cdo 205/2011 a tiež Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. júna 2012 sp. zn. III. ÚS 254/2012).

Ustanovenie § 237 písm. e/ O.s.p. dopadá iba na prípady, kedy súd prejednal a meritórne rozhodol vec, hoci nebola splnená jedna z procesných podmienok konania – nebol podaný (žiadny) návrh na začatie konania vo veci, ktorá nemôže začať bez návrhu; v danom prípade ale bol podaný návrh na vykonanie exekúcie.

Nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ak súd pri skúmaní, či je exekučný titul vykonateľný (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu a nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 O.s.p.), lebo je postačujúce, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu.

Nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ak súd oboznamovanie s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie, či k návrhu na vykonanie pripojený exekučný titul je formálne aj materiálne vykonateľný, nevykonal na pojednávaní a za prítomnosti oprávneného a povinného; obdobne – teda aj bez nariadenia pojednávania, vykonania dokazovania a osobnej účasti oprávneného – môže exekučný súd dospieť k tomuto záveru aj pri riešení identickej otázky (vykonateľnosti exekučného titulu) v neskorších štádiách exekučného konania.

Ak sa exekúcia navrhuje na podklade rozhodnutia takého rozhodcovského súdu, ktorý nemal právomoc vydať ho, zastavením exekúcie sa neodopiera právo na výkon rozhodnutia a neznemožňuje oprávnenému možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.); pokiaľ v určitej veci nedošlo k uzavretiu (platnej) rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok (R 46/2012).

Osobitne k námietke oprávnenej, že súdy oboch stupňov nevytýčili vo veci ústne pojednávanie aj keď podľa zákona tak boli povinné urobiť, najvyšší súd konštatuje, že tak ako správne poznamenala oprávnená, zákonom č. 230/2012 Z.z. účinným od 9. augusta 2012 (zákon bol účinný do 31. decembra 2012) bol novelizovaný Exekučný poriadok, ktorý ustanovenie § 57 Exekučného poriadku doplnil o ods. 5, v zmysle ktorého súd nariadi pojednávanie, ak rozhoduje podľa § 57 ods. 1 písm. g/ a k/. Dovolateľka namietala, že pokiaľ súd prvého stupňa v danom prípade vyhlásil exekúciu za neprípustnú a následne ju zastavil, mal postupovať podľa uvedeného ustanovenia. Tvrdenie dovolateľky je však mylné. Súd prvého stupňa nemohol postupovať podľa uvedeného ustanovenia, pretože v danej veci exekúciu zastavil uznesením podľa ustanovenia § 57 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s § 45 zákona č. 244/2002 Z.z., a nie podľa ustanovenia § 57 ods. 1 písm. g/ alebo k/ Exekučného poriadku. Odvolací súd v danom prípade postupoval v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O.s.p., ak o odvolaní oprávnenej rozhodol bez nariadenia pojednávania. V danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie v zmysle § 214 ods. 1 O.s.p. a rovnako nebol splnený ani jeden z ostatných dvoch dôvodov v zmysle písm. b/ a c/ uvedeného ustanovenia, pre ktoré predseda senátu odvolacieho súdu musí vždy nariadiť pojednávanie; nariadenie pojednávania bolo na úvahe odvolacieho súdu.

V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvého stupňa zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody rozhodnutia. Rovnako odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným

spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil (aj s poukazom na obsah a dôvodnosť odvolania oprávnenej). Ich rozhodnutia nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súdy sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlili od znenia príslušných ustanovení a nepopreli ich účel a význam. Námietka dovolateľky týkajúca sa nedostatočného odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutí súdov oboch stupňov rovnako nie je dôvodná.

Tieto právne závery zastáva najvyšší súd aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd sa stotožňuje s názorom, že v danom prípade uzavretá rozhodcovská doložka – z dôvodov vysvetlených už súdmi nižších stupňov – je neprijateľná podmienka spotrebiteľskej zmluvy (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka), čo zakladá jej neplatnosť. Neplatná rozhodcovská doložka nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vydať označený rozhodcovský rozsudok, ktorý vzhľadom na to nie je vykonateľný exekučný titul.

K námietke oprávnenej, že slovenský preklad čl. 3 ods. 3 bod 1. písm. q/ Smernice nie je správny, Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že až do nadobudnutia účinnosti nariadenia Rady č. 216/2013 zo 7. marca 2013 o elektronickom uverejňovaní Úradného vestníka Európskej únie je právne záväznou jeho písomná podoba, ktorej vyhotovenia v slovenskom jazyku zabezpečuje Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (§ 3 zákona č. 416/2004 Z.z. o úradnom vestníku Európskej únie).

Doplnenie dovolania oprávnenej o dôležité dôvody vyplývajúce z odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Bratislave z 30. novembra 2012 sp. zn. 18 CoE 641/2011, najvyšší súd vzal na vedomie a poznamenáva, že v predmetnom rozhodnutí bol vyslovený právny názor senátu krajského súdu v individuálnej veci. Krajský súd zrušil uznesenie súdu prvého stupňa a vrátil vec na nové konanie najmä z dôvodu absencie riadneho zdôvodnenia uznesenia súdu prvého stupňa. Právne otázky, ktorými sa uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 30. novembra 2012 sp. zn. 18 CoE 641/2011 zaoberalo sú v súčasnej dobe široko judikované v rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

V súvislosti s námietkou dovolateľky, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci treba uviesť, že táto vada je relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), avšak (na rozdiel od väd taxatívne

vymenovaných v § 237 O.s.p.) nezakladá (súčasne) aj prípustnosť dovolania. To isté platí aj o nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd konania tvrdených dovolateľkou, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O.s.p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z § 239 O.s.p., najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolanie oprávnenej podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

V dovolacom konaní úspešnému povinnému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti oprávnenej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd nepriznal povinnému náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na ich priznanie (§ 151 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. novembra 2013

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová